

Μνήμη του Αγίου Μελετίου, Αρχιεπισκόπου Αντιοχείας

/ [Βίοι Αγίων](#)

Σήμερα η Εκκλησία μας τιμά τη μνήμη των Αγίων Μελετίου αρχιεπισκόπου Αντιοχείας, Αντωνίου Β΄ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, των Μαρτύρων Πλωτίνου και Σατορνίνου και του Νεομάρτυρος Χρίστου του Κηπουρού.

Ο Άγιος Μελέτιος γεννήθηκε το 310 μ.Χ. στη Μελιτινή της Μικρής Αρμενίας. Έκανε λαμπρές σπουδές και εθεωρείτο πολύ μορφωμένος, ευσεβής και ενάρετος Χριστιανός. Το 357 μ.Χ. χειροτονήθηκε επίσκοπος Σεβαστείας και τρία χρόνια αργότερα εξελέγη αρχιεπίσκοπος Αντιοχείας. Η θεοσέβειά του, το ήθος και οι πλούσιες πνευματικές του αρετές τον έκαναν αμέσως ιδιαίτερα αγαπητό στην εκκλησιαστική κοινότητα. Για το λόγο αυτό, όταν έφθασε στην Αντιόχεια, όλοι οι πιστοί βγήκαν στους δρόμους να τον υποδεχθούν και να λάβουν την ευλογία του.

Στη νέα του όμως έδρα ο Μελέτιος παρέμεινε μόνον τριάντα μέρες, διότι οι ραδιουργίες των κακοδόξων αρειανών, έπεισαν τον αυτοκράτορα Κωνσταντίο να τον εξορίσει στην Αρμενία. Τελικά όμως, θριάμβευσε η δικαιοσύνη του Θεού.

Όταν ο αυτοκράτορας Θεοδόσιος ο Μέγας συνεκάλεσε τη Β΄ Οικουμενική Σύνοδο στην Κωνσταντινούπολη το 381 μ.Χ., ο Μελέτιος εκλήθη να λάβει μέρος σ΄ αυτήν και μάλιστα ως πρόεδρος της.

Μέσα στην ανεξιχνίαστη πρόνοια του Θεού, κοιμήθηκε πριν ολοκληρωθούν οι εργασίες της Συνόδου και η κηδεία του έγινε με τη συμμετοχή όλων των παρευρισκομένων πατέρων, καθώς και πολλών πιστών, ως ένδειξη υψίστης τιμής και αναγνώρισης προς το πρόσωπο του Αγίου Μελετίου. Στην προεδρία της Συνόδου τον διαδέχθηκε ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος, ο οποίος μετά από διάφορες πιέσεις παραιτήθηκε και από την προεδρία της Συνόδου και από το Θρόνο της Αρχιεπισκοπής Κωνσταντινουπόλεως. Τεκμήριο της παραιτήσεώς του αποτελεί ο *Συντακτήριο*ς Λόγος που εκφώνησε στη Σύνοδο. Η Β΄ Οικουμενική Σύνοδος ολοκλήρωσε τις εργασίες της με την προεδρία του Νεκταρίου Αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

Με εγκωμιαστικούς λόγους τίμησαν τον Άγιο Μελέτιο διάφοροι Πατέρες, όπως ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος^[1] και ο Άγιος Γρηγόριος, Επίσκοπος Νύσσης. Γράφει ο Ιερός Χρυσόστομος, απευθυνόμενος στους πιστούς που με ευλάβεια τιμούν το Μελέτιο Αντιοχείας: «... δεν έχω ποιο να μακαρίσω πρώτο, τον άγιο Μελέτιο ότι τόσο μεγάλης απολαμβάνει τιμής και μάλιστα μετά την κοίμησή του ή τη δική σας αγάπη που διατηρείτε και μετά την κοίμηση του δικού σας ποιμένα και την εκδηλώνετε συγκινητικά! Μακάριος κι εκείνος που σας έδωσε αυτή την παρακαταθήκη, αλλά μακάριοι κι εσείς που την διακρατείτε ακεραία αυτή την ορθόδοξη παράδοση».

Με αυτή την Ορθόδοξη παρακαταθήκη ζούμε και πεθαίνουμε.

Του Επισκόπου Μεσαορίας Γρηγορίου

^[1] «Πανταχοῦ τῆς ἱερᾶς ταύτης ἀγέλης περιφέρων τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ τὴν πόλιν ᾗπασαν ἐνταῦθα παροῦσαν βλέπων, οὐκ ἔχω τίνα μακαρίσω πρότερον· τὸν ἅγιον Μελέτιον, ὅτι τοσαύτης καὶ μετὰ θάνατον ἀπολαύει τιμῆς, ἢ τὴν ὑμετέραν ἀγάπην, ὅτι τοιαύτην καὶ μετὰ τελευτὴν περὶ τοὺς ποιμένας τοὺς ὑμετέρους εὖνοιαν ἐπιδείκνυσθε. Μακάριος μὲν γὰρ ἐκεῖνος, ὅτι τοιοῦτον ἴσχυσεν ἀφεῖναι φίλτρον

πᾶσιν ὑμῖν, μακάριοι δὲ καὶ ὑμεῖς, ὅτι τῆς ἀγάπης δεξάμενοι τὴν παρακαταθήκην, ἀκέραιον αὐτὴν τῷ παρακαταθεμένῳ μέχρι τοῦ νῦν φυλάττοντες διεμείνατε. Καὶ γὰρ πέμπτον ἔτος ἤδη παρέδραμεν, ἐξ οὗ πρὸς τὸν ποθούμενον ἀπεδήμησεν Ἰησοῦν ἐκεῖνος, καὶ καθάπερ χθὲς καὶ πρώην αὐτὸν ἑωρακότες, οὕτω μετὰ ζέοντος τοῦ φίλτρου πρὸς αὐτὸν ἀπηντήκατε τήμερον. Διὰ ταῦτα ζηλωτὸς ἐκεῖνος, ὅτι τοιούτους ἐγέννησεν υἱούς· ζηλωτοὶ δὲ καὶ ὑμεῖς, ὅτι τοιοῦτον ἐκληρώθητε πατέρα. Γενναία ἡ ῥίζα καὶ θαυμασία, ἀλλὰ καὶ οἱ καρποὶ τῆς ῥίζης ἄξιοι ταύτης. Καὶ γὰρ καθάπερ ῥίζα τις θαυμαστή, τοῖς κόλποις κρυπτομένη τῆς γῆς, αὐτὴ μὲν οὐ φαίνεται, διὰ δὲ τῶν καρπῶν τῆς οἰκείας ἀρετῆς τὴν ἰσχὺν ἐπιδείκνυται, οὕτω δὴ καὶ ὁ μακάριος Μελέτιος, ἐν τῇ λάρνακι ταύτῃ κρυπτόμενος, αὐτὸς μὲν ἡμῖν τοῖς τοῦ σώματος ὀφθαλμοῖς οὐκ ἔστι καταφανής, διὰ δὲ ὑμῶν τῶν καρπῶν τῆς οἰκείας χάριτος τὴν ἰσχὺν ἐπιδείκνυται· κἂν ἡμεῖς σιγήσωμεν, ἀρκεῖ μόνη ἡ ἐορτὴ καὶ τῆς ὑμετέρας σπουδῆς ἡ θερμότης σάλπιγγος λαμπρότερον ἀναβοῆσαι τοῦ ἁγίου Μελετίου τὸ φιλότεκνον· οὕτω γὰρ ὑμῶν τὴν διάνοιαν ἐξέκαυσε πρὸς τὸν ἔρωτα τὸν αὐτοῦ, ὥς καὶ πρὸς ψιλὸν τὸ ὄνομα διαθερμαίνεσθαι, καὶ πρὸς αὐτὴν διανίστασθαι τὴν προσηγορίαν. Διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ νῦν οὐχ ἀπλῶς, ἀλλ' ἐπίτηδες καὶ ἀπὸ σπουδῆς συνεχῶς αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῖς ἑμαυτοῦ λόγοις ἐνείρω. Καὶ καθάπερ τις στέφανον πλέκων χρυσοῦν, εἷτα μαργαρίτας ἐντιθεὶς τῇ πυκνότητι τῶν λίθων, λαμπρότερον ἐργάζεται τὸ διάδημα, οὕτω δὴ καὶ ἐγὼ τὸν τῶν ἐγκωμίων στέφανον τῇ μακαρίᾳ πλέκων κεφαλῇ τήμερον, ὥσπερ τινῶν μαργαριτῶν πυκνότητα τῆς προσηγορίας αὐτοῦ τὴν συνέχειαν ἐνυφαίνω τῷ λόγῳ, ποθεινότερον ταύτῃ καὶ λαμπρότερον κατασευάζειν αὐτὸν προσδοκῶν» (Ιωάννου Χρυσοστόμου, Εἰς τὸν ἐν ἁγίοις Πατέρα ἡμῶν Μελέτιον ἀρχιεπίσκοπον Ἀντιοχείας τῆς Μεγάλης καὶ εἰς τὴν σπουδὴν τῶν συνελθόντων, α': PG 50, 515).